

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ioannis S. R. E. Cardinalis Bona Opera Omnia

Tribus Tomis comprehensa

Opvscvla Spiritvalia - I. Horologium Asceticum. II. Principia Vitae
Christianae. III. Manuductio ad Coelum. IV. Via Compendii ad Deum. V. De
Sacrificio Missae. VI. De Discretionem Spirituum ... Operum Eminentiss.
Cardinalis, Tom. I

Bona, Giovanni

Parisiis, 1677

§. 50. Multi sunt vocati, pauci electi

urn:nbn:de:hbz:466:1-9969

mosyna, debiles à corporis afflictatione sæpè eximuntur : at à præcepto charitatis, quæ omnium præceptorum finis est & christianæ legis plenitudo, nemo immunis est, nemo quacunque cogente vi, sive necessitate aut impediri, aut excusari potest quin Deum amet & ad eum iugiter aspiret. Paupertas, ægritudo & alia impedimenta, quæ cæterarum virtutum exercitationi obicem ponunt, amoris pabulum subministrant. Intus est dilectio, in corde, in voluntate; & quod à nobis super omnia requirit Deus, in nobis ipsis collocavit. Hoc est illud unum, quod solum, est necessarium & solum sufficit, ut sancti simus. Hoc maximum & præcipuum mandatum, cæteris suavius & facilius : quid enim jucundius, quàm amare & quis est, qui audeat dicere, non possum amare ? Qui verò Deum amat, qui unus est, is omnia amat in uno & unum in omnibus : & si aliquid aliter amat, quàm in uno & propter unum, is Deum non amat, quia aliquid amat, quod Deus non est. Deo nihil superius est, nihil æquale : Ideò mens ab illo averti nequit, nisi ad inferiora & sensibilia convertatur, à quibus elevari nunquam poterit, nisi à terrenis emergens, quæ pondus animæ sunt, iterum revertatur ad illum, à quo infeliciter recesserat. Ut igitur sancti simus, necessarium est à nobis ipsis recedere, & ab omnibus, quæ extra Deum sunt & ad illud principium regredi, à quo profluximus, totâque virtute illi adhærere : nam ibi unum cum uno erimus, una vita, vnus spiritus, una felicitas.

§. L. *Multi sunt vocati, pauci electi.*

NUllus acrior stimulus pravis moribus corrigendis, vitæque nostræ ad normam Evangelii instituendæ quàm illa horribilis, & tremenda senentia : *Multi sunt vocati, pauci verò electi. Matth. 20. 16.* si tamen ejus sensum intimè penetremus. Nemo enim scit, an illâ vocatione sit vocatus, quâ secundum propositum illi vocati sunt, de quibus scriptum est : *Quos vocavit, illos & iusti-*

ficavit, quos autem justificavit, illos & glorificavit. Rom. 8. 30. Nemo scit utrum amore, an odio dignus sit, sed omnia in futuro servantur incerta. Eccl. 9. 1. Nemo scit an ita vocatus fuerit, ut in vocatione suâ usque ad finem perleveret. Ad quod profundum secretum cum pervenisset Apostolus, quasi quodam ipsius altitudinis horrore perculsus exclamavit: *O altitudo divitiarum sapientiae, & scientiae Dei: quàm incomprehensibilia sunt iudicia ejus, & investigabiles viae ejus!* Rom. 11. 33. In tanto igitur salutis discrimine, in tantâ perseverantiâ incertitudine, continuo horrore concuti debet omnis christianus, satagens cum timore & tremore certam facere vocationem suam, ut in fide vivens, quæ per dilectionem operatur, bonis operibus ostendat se ad illorum exiguum, & beatissimum numerum pertinere, quos misericorditer elegit Deus ante mundi constitutionem. Exiguum verò esse numerum electorum, & multo minorem quàm sit numerus reproborum, etiam si de solis orthodoxæ fidei cultoribus, exclusis parvulis qui ante usum rationis obeunt, sermo sit, infallibili Scripturarum testimonio, multisque indiciis, & rationibus, atque ipsâ experientiâ evincitur. Nam ideò discipulos suos admonuit Christus multi laboris esse, & extremæ difficultatis viam salutis ingredi, ad quam non nisi per angustam portam patet accessus: *Intrate, inquit, per angustam portam: quia lata porta, & spatiosa via est, quæ ducit ad perditionem, & multi sunt, qui intrant per eam.* Tum quasi admirans subdit: *Quàm angusta porta, & arcta via est, quæ ducit ad vitam! & pauci sunt, qui inveniunt eam.* Matth. 7. 13. Interrogatus etiam apud Lucam, si pauci sunt qui salvantur, respondit: *Contendite intrare per angustam portam, quia multi, dico vobis, querent intrare, & non poterunt.* Luc. 13. 23. Rex David cum quæssisset à Domino: *Quis habitabit in tabernaculo tuo?* Psalm. 14. Spiritu sancto responsum suggerente ait: *Qui ingreditur sine maculâ, & operatur justitiam.* Item in alio psalmo: *Quis ascendet*
in

in montem Domini? Innocens manibus, & mundo corde. *Psal. 23.* Quis autem potest dicere, *Mundum est cormeum, purus sum à peccato?* *Prov. 20. 9.* Aut quis audebit asseverare se innocentem esse, & omni maculâ carere? Dicit Christus: *Qui non accipit crucem suam, & sequitur me, non est me dignus?* *Matth. 10. 38.* At Christi crucem quàm pauci amplectuntur! Audiamus Apostolum, *Omnes querunt quæ suæ sunt, non quæ Iesu Christi.* *Philip. 2. 21.* Qui autem Christum non querunt, reprobi sunt. Rursum ait Redemptor noster: *Amen dico vobis, nisi conversi fueritis, & efficiamini sicut parvuli non intrabitis in regnum cœlorum.* *Matth. 18. 3.* Hoc verò si expenderit humana superbia, inveniet absque dubio paucissimos esse, qui per humilitatem & simplicitatem in naturam puerorum reverti studeant. Testatur Apostolus eos qui secundum propositum vocati sunt sancti, prædestinatos à Deo fuisse, ut conformes fierent imagini Filii sui. *Rom. 8.* At quis est qui possit gloriari vitam suam vitæ Christi conformem esse? Quis est qui cum ipso patiat, ut simul possit glorificari? Omnibus dictum est: *Si vis ad vitam ingredi, serva mandata.* *Matth. 19. 17.* Omnes autem declinaverunt, simul inutiles facti sunt, non est qui faciat bonum, non est usque ad unum. *Psal. 13. 3.* Regnum cœlorum vim pati, & violentos illud rapere, cœlorum rex testatus est. *Matth. 11. 12.* violentum verò, cum sit contra naturam, in paucis contingit, unde fit ut pauci omnino sint, qui vim sibi inferre velint, & illud regnum futurum à sensibus abstractum, & solo fidei lumine obscure cognitum bono sensibili & præsentì præferre. Quòd si stellæ non sunt mundæ in conspectu Dei, quales erunt homines terræ affixi, & in densâ sæculi nocte viventes? Si omnes justitiæ nostræ sordidissimæ sunt, ut ait Propheta, quales erunt injustitiæ, & iniquitates? *Isai. 64. 6.* *Si iustus vix salvabitur, impius & peccator ubi parebunt?* *1. Petr. 4. 18.* In arcâ Noë pauci, idest octo animæ salvæ factæ sunt, reliqua omnium hominum innumerabilis multitudo

C. Bona Opusc. Spirit.

T

aquis diluvii interiit. Ex incendio infamium civitatum Loth solus cum uxore, & duabus puellis evasit, cæteri omnes ultricibus flammis consumpti sunt. Ex sexcentis ferè millibus Judæorum, qui egressi sunt de Ægypto, duo soli, Caleb & Josue in terram promissionis introierunt. Hæc autem in figurâ contingebant illis ad ostendendum quàm sit exiguus numerus electorum comparatione reproborum. Confirmari idem potest ex paucitate eorum qui ex hac vita verè contriti decedunt: quamvis enim multi videantur hominibus bene mori; dolor tamen de peccatis ex metu mortis procedens ad veram pœnitentiam difficillimè pertingit. Nam quomodo poterit bonam vitam inchoare peccator, cùm ad ejus finem pervenit? Quomodo poterit super omnia mala detestari peccata, suasque delitias abominari, quas totius vitæ decursu intentissimè adamavit? Quomodo ex animo pœnitentiam amplecti à quâ semper abhorruit? Quomodo statuet efficaci decreto ea deserere, si vita superfit, quibus inveterato usu assuevit? Quomodo intellectus inter morbi, & mortis angores res supernaturales à sensibus remotas meditabitur, de quibus integris viribus aut nunquam, aut non nisi obiter cogitavit? Quomodo vincet contrariis actibus ante actæ vitæ consuetudinem in tantis ægritudinis, temporis & tentationum angustiis? Experientiâ didicimus vix aliquem reperiri, qui cessante periculo in proposito permanferit. Redeunt omnes ad assueta, & eorum quæ metu mortis vel amicorum exhortationibus, aut humanâ prudentiâ agere decreverunt, statim obliviscuntur: cum præsertim nemo ferè sit qui etiam in extremis constitutus spem vitæ omnino abjiciat, quâ fraude multos decipit, & perdit dæmon. Accedunt langor animæ exire de corpore trepidantis, & omnium facultatum deperditæ vires, quæ vix hominem sui compotem esse sinunt, adeo ut astantium verba actus virtutum suggerentium aut nullo modo audiat, aut sonum dumtaxat vocis sine sensu percipiat. Bene quidem de illorum sa-

lute sperare licet, qui sub exitu vitæ signa dederunt pœnitentiæ; sed in his nulla securitas est, cujus rei luculentum exemplum Rex Antiochus præbuit. 2. *Machab.* 9. Cum enim ad extrema devenisset, sub potenti manu Dei humiliavit se orans, & promittens illata Judæis damna refarcire, templum exornare, spondens insuper se de suis redditibus pertinentes ad sacrificia sumptus præstaturum, & abnegato ethnicismo se Judæum futurum, omnemque terram perambulaturum, & prædicaturum Dei potestatem. Quis poterat à peccatore plura, & certiora pœnitentiæ signa exigere? Et hic tamen veniam non meruit. sicut dicit Scriptura: *Orabat scelestus Deum, à quo non esset misericordiam consecutus*: quia nimirum ejus pœnitentia ex metu mortis procedens sincera non fuit. Quis hæc considerans non contremiscit? Quis inter tot difficultates, & discrimina certam sibi salutem audebit polliceri? Quis non trepidabit nesciens an amore, vel odio dignus sit? Quia igitur pauci sunt electi & fortassis multo pauciores quam putamus, à multitudine recedendum est, & cum paucis sanctis, electis & innocentibus vivendum, ut quisque possit vitâ peractâ, testimonium sibi perhibente conscientia, justo judici Deo dicere: Redde mihi mercedem, quam promissisti, quia feci quod jussisti.

Finis Principiorum & documentorum vitæ christianæ.

